

GÉCZI János

Borostyánkőlánc

A borostyán ütését már akkor érzed,
amikor a levegőben röpül. Tenye-
redbe csapódva, bár szemekre szétesik,
az ereje megsokszorozódik.

Mindaz, ami
egykor történt veled, miként lírában
az epikus mozzanat, a felszínre kerül.
A fenyves mogorva zúgása a parton,
a körök a vízen, melyek centrumába
a gyanta becsöppen, az egyhangú moraj,
amellyel a mederalj zúzott kövei
az Egyenlítő felé vonulnak a tenger-
áramlással. Mondják, a dolgok belseje
megőrzi a változó dolgok színét, annak
eszenciáját gyűjti össze, ezért süt,
ha dörzsölik. A kiszáradt falevelet,
hátramaradt szalmát, polyvát, szórt magához
vonzza, miként nő a férfit, tenyér tenyeret.
A szigetlakók fenékhálóval halásszák,
tűzifa gyanánt gyűjtik, s akadnak, akik
a szomszédjaiknak eladják, legyen
mivel fűtsenek. De a lángjának nincs ra-
gyogása, hívják bár napkőnek is, csak a tűz
képmása ég vele, s mindaz, amely egykor
az őt bennfoglaló tájból ragadt bele.
Ki rózsaoajjal bedörgöli, annak
az elhangzott szavakat visszasúgja, de
miként, az a titka marad. Ki mézben főzi,
azt fénymázzal bevonja. Ballépés ellen
használ, italba keverve, nyakba akasztva.
Az átlátszó kőben, akár lágy fényű az,
akár ha kemény, hangya-, szúnyog-, apró
sóhajtetemek vannak, emiatt hasznos
amulett.

Magam is hiszem mindezt. Sok éve hever
fadobozban anyám nyaklánc, mindahány
esemény lekopott róla, ami
a gazdája révén rendelkezett, és már
se nem hú, se nem csillog, de ha némelykor
egy-egy kéz hozzáér, elmozdul alóla,
s milliméternyit déli irányba csúszik.

